

Prológus

- Baszd meg... ha ezt megírom, téged ezért megölnék. Még itt, Magyarországon is!
- Téged talán nem?
- Én *Arany Tollat* kapok majd a tényfeltáró cikkért. Aztán ölnek meg.
- Nem hiszem, hogy ilyen éles lenne a...
- Nem *hiszed*?! Hát én meg tudom, cseszd meg! Te dolgozol olyan helyen, ahol alapkövetelmény a paranoia, most mégis nekem kell bizonygatnom, hogy ezzel a saját torkodra helyezed a konyhakést!? Sőt: meg is húzod a pengét!
- Szóval nem akarsz lehozni?
- Nem erről van szó! Nem akarom, hogy kinyírjanak!
- Ez Magyarország. Itt nem nyírnak ki ilyen miatt senkit.
- Nem? És Fenyő János? Vagy Prisztás?... Boros?
- Az más volt.
- Más a faszt! Útban voltak valakinek, és ez lett a vége. Ha végig csinálod, te is útban leszel. Ezt akarsz?
- Mégsem kussolhatok csak úgy! Tennem kell valamit ellene!
- Miért nem fordulsz a főnökeidhez? Az egyenes út nem lenne most rövidebb? Ha végre egyszer félretennéd a szokásos üldözési mániádat?
- Hah! És én vagyok naiv?! Gondolod, hogy nem ezzel kezdeném?
- Szóval, ezen már túl vagy.
- Még nem. Tudod, mi volt eddig, ha valami újat hoztam? Meghallgattak. Aztán néztek ki a fejükből egy darabig. Utána pedig, mintha mi sem történt volna, azt kérdezték, hogy állok a statisztikával? Mert a statisztika nagyon fontos. Struccpolitika. Az a helyzet, hogy kapaszkodnak a székükbe. Mitől lenne most másként?
- A francba... Oké... tegyük fel, megírom. Mit vársz tőle? Mit vársz a megjelenéstől?
- A nyilvánosság erejében bízom.
- A nyilvánosság ereje? Az meg mi a faszt?! Nyilvánosság, meg annak az ereje?!
- Te vagy az újságíró, és ezt te kérdezed tőlem?
- Mert én *tudom*, mit kérdezek!
- Ha nem hiszel a nyilvánosság erejében, minek vagy újságíró?

– Őszintén? Egyrészt, hogy megélek valahogy. Másrészt meg a sajtóigazolvánnyal bejutok a celebpartikra, és néha megdughatok egy-egy olyan csajt, akiről te csak álmodhatsz. Azt hiszem, ez minden... igen. Ez minden. Ezért vagyok újságíró.

– Hihetetlen vagy!

– Te vagy hihetetlen! Húsz év ilyen múlttal a hátad mögött még mindig úgy beszélsz, mint egy gyerek! Nyilvánosság ereje?! Cö!

– Szerintem van ilyen. Annyi minden kiszivárgott már a rendszerváltás óta...

– Az igaz! De az már vagy harmincöt éve volt. Na, és *mi lett* belőlük?

– Hogy érted, hogy mi lett belőlük?

– Gondolj már bele! Csak egy példa: emlékszel arra a torzonborz, szakállas kisgazdára, aki kiborította a bilit a földpanama kapcsán?

– Hát... a neve nem jut eszembe, de az arcára emlékszem. Tényleg! Mi lett az ügyből?

– Nem emlékszel?

– Nem.

– *Hát ez az!* Ha nem emlékszel az ügy lezárására, csak a botrány kirobbanására, akkor szerinted mi lett belőle?

– Hm... de például Zuschlagot lecsukták!

– Így igaz! Mondj már *még* egy példát!

– Most így hirtelen...

– Jó, értem. Mást mondok! Emlékszel arra a szerencsétlen adóellenőr fickóra, aki kiállt a sajtó elé az ÁFA-csalások ügyével?

– Persze, hogy emlékszem rá.

– És mi lett belőle?

– Nem tudom.

– Nem tudod. Mert nem történt semmi. Mert szép lassan elaludt ez az ügy is, mint a többi. A végén csak annak ment tönkre az élete, aki azt hitte, majd ő most megmutatja! Majd ő most kitergeti a szennyest! Ezek a hülyék nem tudták az alapigazságot. Ebben az országban soha nem történik semmi. Van erre egyébként egy kurva jó közmondás is. Egy fecske nem csinál nyarat.

– Ez nem ide passzol.

– Akkor lefordítom, barátom. Ez azt jelenti, hogy *ne verd magad!* Fogd be a pofád, és soha... érted? Soha ne hidd, hogy egyedül meg fogod tudni változtatni a világot! Ez itt Kelet-Európa. Minden előnyével, minden hátrányával. Itt mindenki lekötelezett mindenkinek. Ma én vakarom, ahol neked viszket, holnap meg majd te vakarod meg ott, ahol nekem. Ennyi.

- Egyszóval: kussoljak.
- Mint barátomnak, nem javasolhatok mást.
- És mi van a tényfeltáró újságírással?
- Jaj, ne röhögtesz már!!! Ne abból indulj ki, hogy az a szomorú képű Kálmán Olga beforgat egy-két pökhendi politikust, aki van olyan ostoba, hogy úgy gondolja, tőle nem lehet kényeset kérdezni. Ez Kelet, mint már említettem.
- De hát akkor mit csináljak az információimmal?!
- Ha rám hallgatsz, akkor semmit! Kussolsz és meglapulsz. Akkor talán elfelejtenek, és élheted tovább a kis szaros életedet.
- De én pont ezt nem akarom! Nem akarom, hogy így menjen tovább! Hogy ezt újra és újra megcsinálhassák!
- Mi vagy te, baszod? Valami kicseszett Grál-lovag?
- Gondolkodjunk inkább! Mi lenne, ha megkeresném a politikai ellenlábását?
- Ha jól tudom, te nemigen politizálhatsz.
- Ha jól értem, a sajtó nem megoldás, és nem megoldás a politikai ellenfélnek való kitálalás sem.
- Jól érted. Egyik sem jó megoldás.
- Akkor mit tehetek? Valószínűleg már *tudja*, hogy én tudom. Tartok tőle, hogy talán igazad lesz, és mégis azt teszi, amire céloztál. El fog tüntetni.
- Reális a veszély?
- Hát miről beszélgetünk már egy órája!? Ezek után szerinted mit számít az én életem?
- Ez, mondjuk, jogos észrevétel... Akkor már csak egyet tehetsz.
- Mit?
- Előzd meg!
- Nem értelek.
- Pedig egyszerű. Ha nem akarod, hogy megöljön, hát öld meg te őt!